

περιγράπτου φόβου, αὐξάνοντος κατὰ πάντα τιναγμὸν τῆς ἀμάξης καὶ κατὰ πάντα χρεμετισμὸν τῶν ἵππων.

Ἐνῶ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς θυρίδος ἐκάλει εἰς βοήθειαν, χωρὶς οὐδεὶς ν' ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ἐξοχῇ, ἤκουσεν αἰφνης ἀριστερόθεν προσερχόμενον τὸν καλπασμὸν ἵππου καὶ εἶδεν ἐμφανιζόμενον διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης νέον, ὅστις ἀνέκραξε :

— Θεέ μου! εἶνε μία γυνὴ μέσα!

Παραφθορὸς ἐκ τῆς χαρᾶς ἡ Ἀντωνιέττα ἐφώνησε :

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι. Τὸν τρόπον τῆς διεδέχθη ἄλλο αἶσθημα. Τὰ δύο ἐκεῖνα ἄτομα προσβλέποντα ἄλληλα, ἐλησμόνουν τὸ μὲν τὸν κίνδυνον, τὸ δ' ἕτερον τὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ θεωρῶσιν ἄλληλα μετ' ἐκπλήξεως ἥτις καθίσταται θελατικωτάτην τὴν εἰκόνα τῶν δύο ἐκείνων μορφῶν.

Ὁ νέος, ὅστις ἦτο ὁ Γεράρδος Λαβερνῆ, πρῶτος ἐμνήσθη τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως.

— Φεῦ! κυρία μου, εἶπε, δὲν ἐπληγώθητε;

— Ὅχι, κύριε· δὲν πιστεύω· ἀλλ' ὁ Σιδώνιος;... ἀλλ' οἱ ἵπποι;

— Πῶς!... ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σωρόν; προσέθηκεν ὁ Γεράρδος.

— Ὁ ἀμαξηλάτης... ὁ Σιδώνιος... πρὸ ὀλίγου ἐστέναζεν.

— Ὡ διὰ βολὴ!... δὲν τὸν ἀκούω νὰ στεναῖζῃ πλέον!... ἐπιθύρῃσεν ὁ Γεράρδος ἄς ἴδωμεν.

Καὶ πλησιάζας διέκρινε τὸν ἀτυχῇ χωρικὸν τεθαμμένον σχεδὸν ὑπὸ τοὺς ἵππους. Ἡθέλησε νὰ τὸν σύρῃ καὶ τὸν ἀπελευθερώσῃ, ἀλλ' οἱ ἵπποι πάραυτα ἤρχισαν ἐκ νέου τὰ λακτίσματα καὶ τοὺς γογγυσμούς. Ὁ Σιδώνιος οὔτε κἂν ἐκινήθη. Ὁ Γεράρδος συνωφρυνώθη.

— Εἶνε νεκρός! διελογίσθη· θὰ τρομάξῃ βεβαίως ἡ κυρία ἂν τὸ μάθῃ.

Καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν.

Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Ποῦ πηγαίνει;

— Οὐδ' αὐτὸς 'ξεύρει· εἶνε ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ζητήσῃ ἄλλου τύχην.

— Χωρὶς χρήματα;

— Λέγει πῶς ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— Καὶ χωρὶς νὰ ξαναδῇ τὴν Ἀλίκη;

— Ἐτσι μοῦ εἶπε καὶ τὸν πιστεύω.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἀφοῦ μ' ἀποχαιρέτισε. Αὐριον φεύγει.

— Λόγον τιμῆς! ἀξιόλογος νέος. Τὸν

ἐσυμπάθησα πολὺ τόρ' ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀνθρώπους. Καλὰ ἔκανε καὶ ἀπέριψε τοῦ θεοῦ μου τὰς προτάσεις καὶ τὴν ἐλεημοσύνην του. Εἰς τὴν ἡλικίαν του, μὲ τὸνομα ποῦ ἔχει καὶ τὰ προτερήματα, μπόρεῖ νὰ πάρῃ κέρην ὅποτε θέλει πλουσίαν. Ἐχει πλούσια κορίτσια ποῦ θὰ εὐχαριστηθοῦν πάρα πολὺ νὰ πάρουν μαρκήσιο.

— Λησμονεῖς πῶς ἔχει δώσει τὸν λόγον του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ· προχθὲς ἀκόμη μοῦ ἔλεγε πῶς τὴν ἐλάτρευε καὶ ὅτι τοῦ ὠρίσθη πῶς θὰ γείνῃ σύζυγός του.

— Ἡ Ἀλίκη, φίλε μου, εἶνε παιδί ἀκόμη καὶ τρελὸς θᾶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ σπουδαίως τοὺς ὅρκους της. Οἱ ἔρωτες μιᾶς κόρης δεκαεννέα ἐτῶν εἶνε σὰν τὸ ἀχυρὸ ποῦ βγάζει μεγάλη φλόγα μὰ σβύνει γλήγορα. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἐπὶ ἓνα μῆνα θὰ κλαίῃ. Τὸν ἄλλο μῆνα θὰ λέγῃ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ ἔφυγε, ἀντὶ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὸν τρέφῃ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ τὴν βλέπῃ νὰ περνᾷ ἀπὸ μακρὰν μὲ τ' ἀμάξιν της. Πρὶν τελειώσῃ ὁ τρίτος μῆν θ' ἀκούσῃ, χωρὶς δυσαρέσκειαν, τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς λέγῃ ὅτι τὰ καλλίτερα συνοικέσια εἶνε ὅσα γίνονται μὲ τὴν λογικὴν. Καὶ εἰς τοὺς ἐξ μῆνας θὰ στεφανώνεται μὲ κάποιον σοβαρὸν κύριον.

— Δὲν τὴν 'ξεύρεις καλά.

— Ἐσὺ δὲν τὴν 'ξεύρεις καλά. Ἀλλὰ, 'ξεύρεις ποῦ ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις τοῦ καζιμένου τοῦ Ροβέρτου σοῦ δίδει ἐλπίδας; Ἰδοὺ ἡ κατάλληλος περίστασις νὰ γίνῃς ὁ ὑποψήφιος τῆς Ἀλίκης.

— Οὔτε τὸ συλλογίζομαι κἂν, εἶπε μετὰ τινος στενοχωρίας ὁ ταμίας.

— Στοιχηματίζω ὅτι ὁ θεός μου τὸ συλλογίζεται ἢ θὰ τὸ συλλογισθῇ κάμμιξ μῆρα. Αὐτὸς ὀνειρεύεται γαμβρὸ ζιμωμένον εἰς τὰς τραπεζιτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἱκανὸν νὰ τὸν διαδεχθῇ μίαν ἡμέραν.

— Αὐτὰ σχεδὸν εἶπεν ὁ θεός σου εἰς τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖός μοῦ τὰ ἐπανελάθεν. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τόσας ἄλλας ἀπιθανότητας· τί θὰ ἔλεγες δι' ἐμὲ ἂν μ' ἔβλεπες ζητοῦντα νὰ ὑποσκελίσω δυστυχῇ φίλον;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐγκαταλείπει τὴν ὑπόθεσιν. Πηγαίνει εἰς τοὺς ἀντίποδας καὶ σὺ μένεις. Ἡ Ἀλίκη βέβαια δὲν θὰ γίνῃ καλογραῖα. Θὰ τὴν βλέπῃς κάθε μῆρα. Ἐὰν μὲ τὸν καιρὸ δῇ ὅτι ἀξίζει τὸν ἀπόντα, θὰ ἤσουν ἀνόητος ἂν τὴν ἀρνηθῇς ὅταν ὁ πατέρας της σοῦ προτείνῃ νὰ τὴν νυμφευθῇς.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ ποτέ, ἐπιθύρῃσεν ὁ Βινιόρ.

— Ὅλα γίνονται, φίλε μου. Ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ ἐγίνετο παρὰδειγμα σταθερότητος, διὰ νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν καρδίᾳ της νέον, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ δῇ πλέον. Γνωρίζω ὅτι μερικῶν γυναικῶν ὁ ἔρως αὐξάνει ὅταν τὰς χωρίζωσιν ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν των...

— Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶνε ἐκ τούτων...

— Πιθανόν. Ἀλλ' ἂν κάποτε ὁ χωρὶς ἀποβαίνει εἰς καλὸν ὑπὲρ τοῦ ἐραστοῦ, συχνότερον ὅμως ἐν τυχαίῳ συμβᾷ ἢ μία σκέψις ἀπλῆ καταστρέφει τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Ἡ ἐγκαταληφθεῖσα ὅταν εἶνε πλούσια, ὑποπτεύεται ἓνα πρωὶ ὅτι ὁ ἐρωμένος της μόνον τὰ χρήματά της ἤθελε. Καὶ ἂν πληροφορία τις ἀληθὴς ἢ ψευδὴς ἐπιβεβαιώσῃ τὰς ὑπονοίας της, τότε χαιρέτα διὰ παντός ἐλπίδες.

Ὁ Βινιόρ δὲν ἠθέλησε ν' ἀντιλέξῃ ἢ το φύσεως δειλῆς καὶ δισταζούσης καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπήρειαν τῶν ἄλλων, βραδὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἔτι βραδύτερος εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν. Ἐσιώπησε καὶ ἡ ὁμιλία ἐστράφη εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.

Ὁ Μάξιμος μόνον περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς χειρὸς ἐσκέπτετο πλέον. Πάντοτε δὲ περὶ στρατηγημάτων καὶ ἐρευνῶν ὠμίλει. Ἐμελέτα τὰ περὶ ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ σχεδὸν ἐσυνείθισε νὰ ὁμιλῇ καὶ τὴν γλῶσσάν των.

Ὁ Βινιόρ τὸν ἤκουεν ἀδιαφόρως. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ἂν τὴν ἐπαύριον θὰ ἔβλεπε τὸν Καρνοέλ. Ἐσκέπτετο πρὸς τούτοις ὅτι πιθανόν μίαν ἡμέραν νὰ ἔβλεπεν ἡ Ἀλίκη ὅτι ἐκτὸς τοῦ Ροβέρτου καὶ ἄλλοι τὴν εὕρισκον ἀξιολάτρευτον.

Δὲν ἐπίστευεν ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος καὶ ἤθελε νὰ τὰ λησμονήσῃ, φοβούμενος, μήπως παρὰ τὴν θέλησιν του, εὐχρηθῇ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐλπίδων τοῦ φίλου τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ περίπατος οὐδόλως τὸν ἐφαίδρυνεν, οὐδὲ τὸ γεῦμα καὶ ὁ οἶνος καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ φίλου του, νὰ τὸν ἀποτρέψῃ μικρὸν ἀπὸ τῶν σκέψεών του.

Ἐν τούτοις ἠκολούθησε τὸν Μάξιμον εἰς τὸ θέατρον ὅπου οὐδόλως ἐπρόσεγε, καὶ ἐκεῖθεν, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μετέβη εἰς τὸ οἶκόν του, ἔνθα εὗρεν ἐπιστολὴν τοῦ Ροβέρτου.

«Μὴ με περιμένῃς, τῷ ἔλεγεν. Ἀναχωρῶ ἀπόψε. Αὐριον θὰ εἶμαι μακράν. Θὰ σοῦ γράψω, λυπήσου με καὶ συγχώρησέ με».

Ὁ ιδιότροπος οὗτος ἀποχαιρετισμὸς ἐνέβαλε τὸν ταμίαν εἰς ἀνέκφραστον συγκίνησιν. Δεκάκις τὸ ἐπανεγένωσε καὶ διήλθε τὴν νύκτα σχολιάζων αὐτό.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀπότομος αὕτη ἀναχώρησις ἤθελεν ἀποφασίσει περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἅμα ἡ πρωία ἐφάνη, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἂν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ Μάξιμου Δορζέρ.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν πρωίαν, λίαν περιέργον συμβεβηκὸς ἤθελε θέσει τέρμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητά του καὶ τὸ ἀναποφάσιστον.

Γ'

Ἐν τῷ τραπεζιτικῷ οἴκῳ τοῦ Κλαυδίου Δορζέρ, τὸ ταμεῖον ἦνοιγε τῇ δεκάτῃ τῆς πρωίας ἀκριβῶς. Ὁ Ἰούλιος Βινιόρ μάλιστα τοσοῦτον ἐτῆρει τὴν ἀκριβείαν ταύτην, ὥστε ἐν ἡ δύο λεπτὰ πάντοτε πρὸ τῆς συνήθους ὥρας εὕρισκετο εἰς τὴν

θέσιν του ἔτοιμος, παραμένων ἐκεῖ καὶ πέραν ἔτι τῆς ὁρισμένης, καθ' ἣν τὰ γραφεῖα ἔκλειον.

Τὴν ἀκόλουθον δὲ πρωίαν τῆς ἐσπέρας ἦν διηλθεν εἰς τὸ θέατρον μετὰ τοῦ Μαξιμου, εἶχε λόγους ἰσχυροὺς νὰ μὴ ἀργοπορήσῃ, ἀφοῦ ὁλόκληρον τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθη. Ἠγέρθη ἀπὸ τῆς αὐγῆς. Εἰς τὸν καλλωπισμὸν του, ἂν καὶ ἀκολουθῶν πάντοτε τὸν συρμόν, οὐδέποτε ἐδαπάνᾳ πολὺν χρόνον καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἐπεράτου τοῦ λιτὸν πρόγευμά του. Τὴν πρωίαν ὁμως ἐκείνην οὐδὲ τὸ ἡγγίσε κἄν. Μὲ ὅλα δὲ ταῦτα, ὅτε ὁ ταγματάρχης Βορισὼφ παρουσιάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν, εὔρε τὸ θυρίδιον κλειστόν. Σημειωτέον ὅτι ἡ δεκάτη ἐσήμαινεν εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ γραφείου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου ὁ ταγματάρχης. Ἀδύνατον νὰ ὑπηρετήσῃ τις εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν χωρὶς καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἕξιν τῆς στρατιωτικῆς ἀκριβείας.

Ὁ Γῶγος, περιβεβλημένος τὴν στολὴν του, εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του. Ὁρθιος, παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἔτρωγε καρύδια, τῶν ὁποίων τὰ κελύφη ἀπεταμίενεν εἰς τὰ θυλάκιά του. Παραμέρισεν ἵνα διαβῇ ὁ εὐγενὴς ξένος καὶ τὸν ἡκολούθει ἀντιπαρελθόντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μὴ προσπαθῶν κἄν νὰ κρύψῃ τὴν περιέργειάν του.

Πραγματικῶς, τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ νῶτα τοῦ Ρώσου ἐνέπνεον εἰς τὸν παῖδα τοῦτον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, διότι τὸν παρετῆρει ἐκ τῶν ὀπισθεν τοσοῦτον προσεκτικῶς ὥς ἂν εἰ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ μέτρον του.

Ὁ κύριος Βορισὼφ δὲν τὸν ἐβλέπε· παρετῆρει τὸ ὥρολόγιον του.

— Λοιπὸν, δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ, ἐπιθύρυσεν. Εἶνε ἤδη πολὺ παρᾶξενον.

Λοιπὸν καὶ ἤδη εἶνε λέξεις τὰς ὁποίας οἱ Ρῶσοι, ἅμα ὁμιλοῦσι γαλλικά, ἐπαναλαμβάνουσι συχνάκις καὶ χωρὶς πάντοτε νὰ ἦνε ἡ κατάλληλος περίστασις. Σχεδὸν τὰς σπεύρουσι τυχαίως.

Διὰ τοῦτο ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς ἐγέλασεν ἀρκετὰ δυνατὰ, καὶ ἔστρεψεν ὁ ταγματάρχης.

— Τί ὥρα ἔρχονται οἱ ὑπάλληλοι; ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Ὅπου κι' ἂν ἦνε θ' ἀρθοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Γῶγος. Σὲ τρία λεπτά, τὸ πολὺ σὲ τρίαμισυ, θὰ τοὺς ᾄδῃτε ὅλους. Εἶνε τότε ἕνας μέσος· νὰ, βλέπω τὸ κλειδί στὴν πόρτα καὶ ἀκούω κρότο στὴν κάσα. Κτυπήσετε λοιπὸν τὸ παραθυράκι.

— Μοῦ φαίνεται, πῶς αὐτὸ τὸ παληό-παιδο μὲ κοροϊδεύει εἶπε χαμηλοφώνως ὁ κύριος Βορισὼφ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τοῦ τραβήξω τ' αὐτίξ του.

Ἠρκέσθη ὁμως ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν του. Κατ' ἀρχὰς ἔμενε κλειστόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ, καὶ ἰσχυρότερον μάλιστα, ἐφάνη εἰς τὸ θυρίδιον μία μορφή τοσοῦτον ὡχρὰ καὶ ἡλλοιωμένη, ὥστε ὁ ταγματάρχης δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν, ἂν καὶ πολ-

λάκις εἶχε ζητήσῃ χρήματα παρὰ τοῦ ταμίου.

— Εἶμαι ὁ ταγματάρχης Βορισὼφ, εἶπεν ἄνευ ἐτέρου προοιμίου. Πιστεύω ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ σᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι θὰ περάσω σήμερον τὸ πρωί...

— Διὰ νὰ ζητήσετε χρήματα, μάλιστα καὶ, τὸ γνωρίζω, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Ἰούλιος Βινιόρ διὰ φωνῆς ἀποπνιγομένης. Συγχωρήσατέ με ὅτι σᾶς ἔκαμα νὰ περιμένετε... καὶ διότι ἀκόμη θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ περιμένετε... Εἶμαι τόσῳ τρομαγμένος, ὥστε δὲν ἐμπορῶ καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ξένος ἀγερῶχος.

— Ἀμα ἦλθα εὐρηκα τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοιγμένον. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ εἶχα κλείσει χθὲς τὸ βράδυ... καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐμπῆκε ἀπόψε ἐδῶ μέσα. Δὲν ἐμέτρησα ἀκόμη τὸ περιεχόμενον... ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἔγινε καμμία κλοπὴ.

— Μετρήσετε, κύριε, μετρήσετε· θὰ περιμένω· ὅχι ὁμως καὶ πολὺ, διότι βιάζομαι.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον Δορζέρ. Εἶνε πολὺ σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα καὶ πρέπει νὰ ἦνε καὶ ὁ ἴδιος παρών.

— Τότε, στείλατε νὰ τὸν φωνάξτε, χωρὶς νὰ χάνετε καιρὸν, διότι, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, βιάζομαι πολὺ.

— Γῶγος, ἐφώναζεν ὁ Βινιόρ.

Ὁ ὑπηρετὴς δὲν ἦτο μακράν. Εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν ταγματάρχην βαδίζων ἐπὶ τῶν βηματῶν του.

— Παρών! ἀπεκρίθη.

— Κλείσε καλὰ ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, ἀνέβα μὴ στιγμὴν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, καὶ εἰπέ του ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ κατέβῃ ἀμέσως.

— Εὐθύς.

— Γύρισε νὰ σταθῇ εἰς τὴν ἐξώπορτα καὶ λέγε εἰς ὅσους ἔρχονται ὅτι τὰ γραφεῖα θ' ἀνοίξουν εἰς τὰς ἑνδεκά.

— Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν γιατί;

— Θὰ τοὺς πῇς ὅτι ἐπίασε φωτιά, ὅτι τὸ γκάζι ἔσκασε, ὅ,τι θέλεις τέλος.

— Οὔτε τοὺς ὑπαλλήλους δὲν θ' ἀφήσω νὰ μπουῖνε;

— Οὔτε... ἄς περιμένουν καὶ ἐκεῖνοι μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τρέξε πρῶτα στὴν πόρτα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔβαλε τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν καὶ ἔπειτα τρέχων ἀνέβη τὴν κλίμακα τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζίτου.

— Τί σκοπὸν ἔχει ἡ προφύλαξις, τὴν ὁποίαν λαμβάνετε διὰ τὸν κόσμον; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης, ἀνάψας τὸ σιγάρον του.

— Ἐὰν ἐγένετο κλοπὴ, εἶνε ἀνωφελές νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος.

— Νομίζετε πῶς ἡμπορεῖ νὰ βλάβῃ τοῦτο τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Δορζέρ; Τὸ ἀξιόχρεόν του εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸν, ὥστε μερικαὶ χιλιάδες φράγκων δὲν ἔχουσι τόσῃ σπουδαιότητι...

— Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μερικῶν χιλιάδων φράγκων... ἀλλὰ τὸ χρηματοκιβώ-

τιον χθὲς βράδυ περιεῖχε τρία ἑκατομμύρια...

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Τρία ἑκατομμύρια! διὰβόλε, εἶνε σπουδαῖον τὸ ποσόν· καὶ τὰ ἔκλεψαν;

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη... καὶ ἐλπίζω μάλιστα ὅχι. Θὰ μετρήσω ἅμα κατέβῃ ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ἐννοῶ, θέλετε νὰ μείνετε ἀνεύθυνος. Δὲν ἡμπορεῖ ὁμως νὰ σᾶς κατηγορήσῃ κανεὶς δι' ἀμέλειαν, διότι ὑποθέτω δὲν εἴσθε ἡναγκασμένος νὰ φυλάττετε καὶ τὴν νύκτα τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Ὅχι βέβαια. Ἡ ὑπηρεσία μου ἀρχίζει τὰς δέκα τὸ πρωί, καὶ οὔτε πέντε λεπτά εἶχον παρέλθει ποῦ ἤμουν στὴν θέσιν μου, ὅταν ἦλθατε σεῖς.

Ἐνθ' οὕτως ὁμιλοῦν κατήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ τραπεζίτης.

— Καλημέρα, ταγματάρχα· χαίρω ὅτι σᾶς βλέπω, ἐνθ' δὲν τὸ ἤλπιζα. Ὁ ταμίας μου μὲ προσεκάλεσε διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν δὲν μαντεύω.

Ὁ Βινιόρ βλέπων τὸν κύριον Δορζέρ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γραφείου του.

— Κύριε, ἐφέλλισε, φοβοῦμαι μήπως συνέβη δυστύχημα.

— Εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον βέβαια, εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ μετὰ πολλῆς ψυχραιμίας. Ἀς ἴδωμεν· ἔλθετε, ταγματάρχα, περάσετε μέσα.

Εἰσῆλθε πρῶτος αὐτός, ὁ ταμίας τὸν ἡκολούθησε καὶ τοῦτον ὁ ταγματάρχης.

Ἡ θύρα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦν ὀρθάνοικτος.

— Ὅταν ἦλθα τὴν εὐρήκα καθὼς τὴν βλέπετε, εἶπεν ὁ Βινιόρ.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ τραπεζίτης· ἐγὼ καὶ σεῖς μόνον ἔχομε κλειδί.

— Ἐγὼ τὸ κλειδί μου τὸ ἔχω πάντοτε μαζί μου, κύριε, νά το.

— Νὰ καὶ τὸ ἰδικόν μου.

— Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἕνα τρίτον, εἶπεν ὁ Ρώσος, καὶ αὐτὸ εἶνε εἰς τὴν κλειδαριά.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ποιός...; Καὶ μοῦ φαίνεται τόσῳ παρᾶξενον αὐτό... διότι δὲν ἔκλεψαν... βλέπω τὰ χρυσὰ νομίσματα ὅλα κατὰ σειράν... Βινιόρ, ποῦ κλείεις τὰ χαρτονομίσματα;

— Εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο, κύριε, ἐκεῖ, πρὸς τὰ δεξιά.

— Χθὲς τὸ βράδυ, ποῖον ἦτο τὸ περιεχόμενον ὁλόκληρον τοῦ χρηματοκιβωτίου;

— Τριακόσιαι ἐξήκοντα ἑξ χιλιάδες καὶ τετρακόσια εἴκοσι ἐννέα φράγκα, ἐκτὸς τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Τραπεζάν, καὶ τὰ ἐκλείσας εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ συρτάρι.

— Ἰδὲ ἂν ἦνε ἀκόμη, εἶπεν ὁ τραπεζίτης μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας.

Ὁ Βινιόρ ἤνοιξε μετὰ τρεμούσης χειρὸς τὸν χαλύβδινον σύρτην.

— Εἶνε, ἀνέκραξε δεικνύων τὰ πολυτιμα χαρτονομίσματα, κατὰ δεσμίδας ἐ-

κατὸν χιλιάδων τεταγμένα καὶ ὑποδιηρημένα ἀνὰ δεκάδας.

— Μέτρησέ τα, ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Οὐτ' ἓνα δὲν λείπει, εἶπεν ὁ Βινιουρὸν ἐκφῶρων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν κατεστράφη. Ἄν ὁ κλέπτης ἔπερνε τὰ τρία ἑκατομύρια θὰ εἶχα μεγάλον κίνδυνον, καὶ δὲν καταλαμβάνω γιατί τὰ ἄφησε.

— Δὲν ἐσκέφθηκε φαίνεται ν' ἀνοίξη τὸ συρτάρι, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης.

— Πολὺ παραδόξον, γιατί θαρρῶ πῶς οὔτε τ' ἄλλα χρήματα δὲν ἐπείραζαν. Ὅλα φαίνονται κατὰ τάξιν. Μέτρησε καὶ τ' ἄλλα τόρα· ὁ Βινιουρὸν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ πολὺ ταχέως ἐξετέλεσε τὸ ἔργον, διότι ἤξευρεν ἀκριβῶς πῶς εἶχε ταξιθετῆσαι τὴν προτεραίαν ἑκαστον εἶδος.

— Τὰ χρυσὰ εἶνε σωστά, ἐψιθύρισε, καὶ ἤρχισε νὰ μετρᾷ τὰ χαρτονομίσματα.

— Καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐπίσης, εἶπεν.

— Τότε λοιπὸν τίποτε δὲν λείπει, ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης.

— Ναί, κύριε, δηλαδὴ ἐκτὸς...

— Τί λοιπὸν;

Ὁ Βινιουρὸν ὠχρία.

— Λέγε λοιπὸν.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχα βάλει κατὰ μέρος διὰ νὰ πληρώσω ἓνα συνάλλαγμα σήμερα τὸ πρωί, δὲν ὑπάρχουν.

— Εἰσαι βέβαιος;

— Βεβαίωτατος. Τὰ εἶχα ἐκεῖ... τὰ ἔκλεψαν.

— Περιέργος κλέπτης· ἀφοῦ ἔμπορῶς νὰ πάρῃ ὁλόκληρον περιουσίαν, ἠρέσθη σ' ἓνα τίποτε, εἶπεν ὁ κύριος Βορισώφ.

— Πολὺ περιέργος, πράγματι, ἐπανάλαβε καὶ ὁ τραπεζίτης, καὶ θαρρῶ ὅτι ὁ τρόπος τοῦ αὐτοῦ τοῦ νὰ κάμῃ τὴν δουλειὰ τοῦ θὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ τὰ ἔγνη του. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ ζημία δὲν εἶνε πολὺ μεγάλη διὰ νὰ λησμονήσω τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν εἶσθ' ἐδῶ καὶ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ χάνετε καιρόν. Ὁ ταμίας μου θὰ σᾶς μετρήσῃ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θέλετε καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὸ κιβωτίδιόν σας.

— Τὸ κιβωτίδιον! ἐπανάλαβεν ὁ Βινιουρὸν μετὰ στενοχωρίας.

— Ναί. Πᾶρε το, εἶνε μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον.

Ὁ ταμίας μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀποκριθῇ.

— Δὲν εἶνε, λείπει!

— Πῶς καὶ τὸ κιβωτίδιον! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ. Δὲν θὰ πρόσεξες. Τότε γιατί νὰ τὸ πάρουν χωρὶς νὰ ἐγγίσουν τὰ ἑκατομύρια;

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ταμίας, ἀλλὰ δυστυχῶς βλέπω ὅτι λείπει. Τὸ εἶχα βάλει ἐκεῖ ἀριστερὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἡμέραν ποῦ τὸ ἔφερον ὁ κύριος ταγματάρχης, χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ὅταν ἐκλείσα ἦτον ἐκεῖ.

— Ἀκατανόητον.

— Ἐγὼ ὅμως ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τόρα,

εἶπε διὰ διακεκομμένης φωνῆς ὁ ταγματάρχης.

— Τότε θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν μοῦ ἐξηγήσετε τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ τραπεζίτης.

Ὁ κύριος Βορισώφ ἦν ὠχρὸς λίαν, ἀλλὰ ἔμεινεν ὀλοτελῶς κύριος ἐαυτοῦ.

— Κύριε, ἤρχισεν ἄνευ συγκινήσεως, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρκαπονεθῶ καὶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω διατί δὲν ἐφυλάξατε καλλίτερον ὅ,τι σᾶς ἐνεπιστεύθη, ἀλλὰ αἱ ἀντεγλήσεις εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσιν, ὥστε θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς παρκακλέσω...

— Νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἀξίαν τῶν τίτλων, οἱ ὁποῖοι περιείχοντο ἐκεῖ μέσα, εἶπεν ὁ πατήρ τῆς Ἀλίκης· αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ σκέπτομαι νὰ κάμω· εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς τοὺς λόγους σας. Τοῦτο ἀρκεῖ.

— Μὲ κολακεύει πολὺ ἡ εὐγένειά σας καὶ μὲ συγκινεῖ ἡ προσφορά, ἀπεκρίθη μετ' εἰρωνος εὐγενείας ὁ Ρῶσσο. Μοῦ ἐπιτρέπετε ὅμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι τὸ κιβωτίδιόν μου δὲν περιεῖχε μόνον ἀξίας χρηματικᾶς. Περιεῖχεν ἔγγραφα πάρα πολὺ σπουδαῖα, τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μὲ ἀποδώσετε.

— Ἐκτὸς ἂν εὐρὼ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὰ ἔκλεψεν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ. Καὶ θὰ τὸν εὐρὼ, διότι θὰ βάλω εἰς τὸ πόδι ὅλην τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ ἀχρεῖος θὰ προσπαθήσῃ νὰ πωλήσῃ τὰ χρεώγραφα, καὶ θὰ συλληφθῇ.

— Ἀμφιβάλλω, διότι ὅλαι αἱ χρηματικαὶ ἀξίαι εἶνε πληρωτέαι εἰς τὸν ἐπιφέροντα, καὶ δὲν ἐφύλαξα τοὺς ἀριθμούς.

— Δυσχάρεστον. Ἀλλὰ ἐπανάλαμβάνω, κύριε, νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἐννοῶ νὰ σᾶς ἀποδώσω ὅ,τι ἐχάσατε. Ἐπρεπε νὰ μὴ δεχθῶ αὐτὴν τὴν παρκακαταθήκην παρὰ ἐν γνώσει τοῦ περιεχομένου της, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐδέχθην εἶμαι ὑπεύθυνος καὶ θέλω...

— Καὶ πάλιν σᾶς λέγω, κύριε, ὅτι ἡ γενναιοδωρία σας δὲν εἶνε ἀρκετὴ νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὰ ἔγγραφα μου. Τὰ λοιπὰ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ ἡμπορῶ νὰ ὑποστῶ χρηματικὴν ζημίαν. Τίποτε δὲν σᾶς ζητῶ καὶ τίποτε δὲν θὰ δεχθῶ. Ἀπὸ σᾶς μίαν ἔχω ἀπαιτήσιν νὰ μὴ ἀναμιζέτε τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

— Πῶς, κύριε, θέλετε νὰ μὴ ζητήσω τὸν κλέπτην;

— Ὁχι, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀρέσει νὰ μάθουν εἰς τὸ Πάρισι καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην ὅτι μ' ἔκλεψαν. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ὑπάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον θ' ἀναγκασθῶ νὰ φανῶ, ὁ πρέσβυς μας θὰ λάβῃ γνώσιν τοῦ πράγματος, καὶ ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν θόρυβον θέλω ν' ἀποφύγω· προτιμῶ νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ μόνος, ἢ ἐκ συμφώνου μὲ σᾶς, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Νὰ ἐνεργήσετε, πῶς;

— Δι' ἰδιαιτέρων ἀνακρίσεων, καὶ ἐρευνῶν προσπαθοῦντες νὰ ἐξακριβώσωμεν ὁποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἀσυνήθους ταύτης κλοπῆς. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποῖους γνωρίζομεν, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιαιτέρον συμφέρον; Παρκαδέχεσθε,

νομίζω, ὅτι συνήθης κλέπτης δὲν ἤθελεν ἀρκεσθεῖ νὰ πάρῃ τὸ κιβωτίδιόν μου μόνον, ἐνῶ τὸ χρηματοκιβώτιόν σας εἶχε ἑκατομύρια μέσα.

— Λησμονεῖτε ὅτι ἐπῆραν καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκων;

— Εἶνε ἐπιβοηθητικὴ λεπτομέρεια. Ὁ κλέπτης εἶχε ὡς φαίνεται ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἐξασφαλίσῃ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα μὲ ἤρπασε· τὸ ὀρθὸν ὅμως εἶνε ὅτι μόνον τὰ ἔγγραφα μου ἤθελε.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω, ἐψιθύρισε ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ἐγὼ, εἶμαι βέβαιος, ἐπανάλαβεν ὁ ταγματάρχης διὰ τόνου καταφατικοῦ. Ἐγὼ ἐχθρὸς, κύριε. Ὅταν μάλιστα κανεὶς εἶνε ἐπιφορτισμένος μὲ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ μυστικὰς ἀποστολὰς παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του. Εἶμαι λοιπὸν πεπεισμένος ὅτι ἡ κλοπὴ, ἂν καὶ ἐγένετο εἰς τὸ κατὰστημά σας, διηυθύνετο κατ' ἐμοῦ.

— Εἰς οὐδένα ὅμως εἶχα εἰπεῖ τὸ περὶ τῆς παρκακαταθήκης σας αὐτῆς.

— Ἐγνώριζαν ὅτι εἰσθε τραπεζίτης μου. Ἐσκέφθησαν ὅτι, ἀφοῦ σᾶς ἐμπιστεύομαι μέγα μέρος τῆς περιουσίας μου, ἦτο δυνατόν νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ καὶ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἔγγραφα.

Ὁ τραπεζίτης ἠκολούθει μετ' ἐκτάκτου προσοχῆς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κυρίου Βορισώφ, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐδείκνυεν ὅτι συνεμεριζετο πῶς τοῦτους.

Ὁ Βινιουρὸν ἤκουεν ἐπίσης καὶ τὰ χαρκτηριστικά του ἐπρόδιδον βαθεῖαν συγκίνησιν. Ἦνῶσι ὅτι ἦν δυνατόν νὰ τὸν ὑποπτευθῶσι, καὶ δὲν ἐφάνετο διόλου δυσηρεστημένος ἀκούων ὅτι ὁ Ρῶσσος ὑπεστήριζε γνώμην, ἡ ὁποία τὸν ἔθετεν ἐκτὸς κατηγορίας. Ἐφραττάζετο ὅτι δὲν ἤθελε τὸν ὑποθέσει συνένοχον ἐν συνωμοσίᾳ κατὰ ξένου, τὸν ὁποῖον μόλις καὶ ἐξ ὕψους ἐγνώριζεν.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ταγματάρχης, θὰ ἐγνώριζαν μερικοὶ ὑπάλληλοί σας ὅτι σᾶς ἔδωκα ἐκεῖνο τὸ κιβωτίδιον καὶ ὅτι εἶνε ἰδικόν μου.

— Δύο μόνον, εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη, ὁ ταμίας μου ἐδῶ.

— Καὶ ὁ ἄλλος εἶνε...

— Ὁ γραμματεὺς μου, ἓνας νέος τὸν ὁποῖον χθὲς εἶδατε εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι. Εἰσῆλθεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ μοῦ ἐλέγατε ὅτι καὶ τὸ κιβωτίδιον καὶ τὰ χρήματα θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου σήμερα τὸ πρωί. Παρετήρησα μάλιστα ὅτι ἦτο πολὺ ὠχρὸς καὶ ἀνήσυχος.

— Τοῦ εἶχα εἰπεῖ ὅτι τὸν ἀπήλλαξα ἀπὸ τὰ καθήκοντά του ὡς γραμματέως μου.

— Ἄ! δὲν τὸν ἔχετε πλέον ἐδῶ;

— Δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸν οἶκόν μου, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν φεύγει.

— Ἄ! Μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά του;

— Ὄνομάζεται Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

— Καρνοέλ; Ἦτο ἄλλοτε εἰς Πετρού-

πολιν εἰς ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα.

— Ἦτο ὁ πατήρ τοῦ νέου αὐτοῦ. Ἀπέθανε κατεστραμμένος, ἀλλὰ διετήρησεν ἐν Ρωσσίᾳ σχέσεις τινάς.

— Πιθανόν λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ γνωρίζει μερικοὺς συμπατριώτας μου ἐδῶ.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω. Δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ διατηρῇ σχέσεις πρὸς πλούσια ὑποκείμενα, καὶ πολὺ σπανίως φαίνεται εἰς τὸν κόσμον.

— Μήπως ἔχετε καμμίαν δυσκολίαν νὰ μοῦ τὸν παρουσιάσετε;

— Καμμίαν. Δὲν τὸν εἶδα διόλου σήμερον καὶ τοῦτο εἶνε πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ἀπὸ χθὲς τὸν ἀπῆλλαξα τῶν καθηκόντων του. Κατοικεῖ ὅμως εἰς τὸ ἴδιον σπιτί καὶ θὰ εἶνε ἐπάνω. Βινιόρ, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ του νὰ κατέβῃ πρὸς στιγμὴν.

— Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ εἶνε ἐπάνω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ταμίας. Μοῦ ἔγραψε χθὲς ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ.

— Δὲν φεύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀμέσως. Ἀνέβα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ φέρε τον.

Ὁ Βινιόρ δὲν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Δὲν εὗρισκεν εὐχάριστον τὴν ἀποστολὴν, σκεπτόμενος τὴν χθελινὴν ἀποχαριετιστήριον ἐπιστολὴν του.

— Κύριε, εἶπεν, εἶνε δεκάμισυ, καὶ τὰ γραφεῖα ἔπρεπε ν' ἀνοίξουν εἰς τὰς δέκα. Διέταξα νὰ κλείσουν τὴν ἐξώθυραν διὰ νὰ μὴ εἰσέλθουν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὁ κόσμος. Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ μάθουν ὅτι...

— Ἐπεχείρησαν νὰ κλέψουν. Καλὰ ἔκαμες· οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὁ κόσμος θὰ περιμένη ὡς τὰς ἑνδεκα ἂν πρέπει· εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸν τὸ τραπέζιτικόν κατὰστημα καὶ δὲν τὸ βλάπτει ἡ ἀργοπορία αὐτῇ. Ἐχὼ ἀκόμη κατὶ τι νὰ ἐξακριβώσω. Πήγαινε καὶ ἔλα γρήγορα.

Ὁ ταμίας ἐξῆλθεν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθεὶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
[Συνέχεια].

Αἰφνης ὁ Φουζερέλ ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ἡ ἀμαξία ἦτο ἐτοίμη καὶ ὁ ὁδηγὸς προσεκάλει τοὺς ταξειδιώτας. Ἀνεχώρουν. Ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου ὁ Μαλαπέρ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Ἡσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις κατέλιπον αὐτόν, παρατηρήσας ὅμως ἐντὸς τῆς ἀμαξίας στολὴν βέλγου ἀξιωματικοῦ, ὡρθώθη ὡς ὑπὸ στρατιωτικῆς φιλαυτίας καὶ ὅπως μὴ ὁ ξένος ἴδῃ τὴν ἀσθενείαν του.

Τὰ πάντα ὅμως εἰς μάτην· τὸ κακὸν ἦτο ισχυρότερον. Εἰς Σαπέλ ὁ Φουζερέλ ἠθέλῃσεν ὅπως ὁ φίλος τοῦ ἀναπαυθῇ ὀλίγον· ὁ Μαλαπέρ ἠρνήθη. Εἰς Κολωνίαν ὅμως, παρὰ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν σταθερὰν θέλησιν τοῦ Μαλαπέρ ὅστις ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἐδέησε νὰ στα-

θῶσιν. Ἡ ἀδιαθεσίᾳ ἠῤῥανε καὶ ἐγένετο ἀσθενεία. Ὁ Φουζερέλ ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ· ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ Μαλαπέρ ἔκρυπτε μέρος τῶν πόνων του καὶ ὅτι ἦτο πλειότερον προσβεβλημένος ἢ ὅτι ἐδείκνυε. Κατελαμβάτο ὑπὸ ἀλγεινοῦ προαισθήματος. Εἰς τὰ ἐν Κολωνίᾳ πρῶτα βήματα ἠσθάνθη ἡθικὴν τινα καταπίεσιν, ὥσει ἐμάντευεν ὅτι εἰς τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο ταξειδιὸν ὁ φίλος τοῦ δὲν θὰ προεχῶρει πλειότερον.

— Ἀς μείνωμεν ἐδῶ, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, εἶπεν ὁ Μαλαπέρ. Ἐχεις ἴσως δίκαιον. Δύο ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ δύο καλὰ νύκτες ἀρκοῦσι νὰ ἐξαλείψωσι πᾶν ἔχνος τῆς ἀνοήτου αὐτῆς κοπώσεως! Ἀ! δὲν εἴμεθα πλέον νέοι!

Διέσχίζον τὰς ὁδοὺς ζητοῦντες ξενοδοχεῖον. Ὁ Μαλαπέρ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Φουζερέλ, καὶ ἔφριττε κατὰ τὴν ὁδόν, ταρασσόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ. Παρουσιάσθησαν ὁδηγοί, οἵτινες ἔφερον τοὺς στρατιώτας εἰς ξενοδοχεῖον δευτέρας τάξεως, φέρον ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ λευκοσιδήρου τὰς λέξεις ταύτας: «Koelnischer Casthof». Ἐκεῖτο τοῦτο εἰς μίαν τῶν μικρῶν ἐκείνων ὁδῶν, αἵτινες τὴν ἡμέραν εἶνε μελαγχολικαί, τὸ δὲ ἐσπέρας θορυβώδεις, παρὰ τὸν Ῥήνον.

Ὁ Φουζερέλ ἐζήτησεν ἐν δωμάτιον μὲ δύο κλίνας.

Ὁ ξενοδόχος καὶ αἱ ὑπηρετρίαι παρέτησαν αὐτὸν ὡς ἡλίθιοι· οὐδεὶς τὸν ἠνύοι. Ἐν τούτοις ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ τῷ ἠνοιξαν τὴν θύραν δωματίου, ἐν ᾗ ὑπῆρχον ὀπισθεν τῶν κιτρίνων παραπετασμάτων δύο κλίνας. Διὰ σημείου ἐξέφρασεν ὅτι τὸ δωμάτιον ἦτο κατάλληλον. Ἦτο νύξ. Ὁ Φουζερέλ ἔφαγεν ὀλίγον καὶ ἔπιε ποτῆριον οἴνου, ὃ δὲ Μαλαπέρ κατεκλίθη, χωρὶς οὐδὲν νὰ λάβῃ.

— Αὐριον, ἔλεγε, μετὰ καλὸν ὕπνον θὰ εἶμαι καλλίτερα.

Τὴν ἐπαύριον ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, περὶ τὴν δεκάτην. Μόλις ἠγέρθη κατελήφθη ὑπὸ ζάλης καὶ μεγαλοφῶνως ἔκραξε:

— Τί ἔχω λοιπόν;

Ὁ Φουζερέλ ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν ὅπως μὴ πέσῃ.

Ὁ Μαλαπέρ κατακλιθεὶς ἠσθάνθη αὐτὸν καλλίτερα. Θλιβερόν μειδιάμα ἀνύψωσε τὸν μύστακά του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Φουζερέλ:

— Ἰδοὺ τὸ ταξειδιὸν ἀνοήτως διακοπτόμενον. Τοῦλάχιστον συγχώρησόν με, ἀρχαίε μου φίλε!

Ὁ Φουζερέλ ἀνύψωσε μειδιῶν τοὺς ὤμους καὶ προσεπάθη νὰ τὸν καθησυχάσῃ διὰ πειστικῶν λόγων ὅτι δὲν ἦτο τίποτε, κατὰ βάθος ὅμως ἦτο ἀληθῶς τεβλημένος. Οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν Μαλαπέρ κύπτοντα οὕτω ὑπὸ τὴν ἀσθενείαν. Ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος, ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης, προσεπάθει πάντοτε ὡς ὑπὸ φιλοκαλίας κινούμενος νὰ μὲνῃ ὑγιής. Ἐκεῖνος ὅστις ἄλλοτε ἠψήφει τὰς σφαίρας περιεφρόνει τοὺς πυρετούς, οὗς ὠνόμαζε παιδικοὺς πόνους. Οὕτως διὰ νὰ

καταβάλλῃ ἄνδρα ὡς τὸν λοχαγὸν ἡ ἀσθενεία θὰ ἦτο λίαν σοβαρά. Ὁ ταλαιπώρος Φουζερέλ εἶχε καὶ αὐτὸς τὰς προλήψεις τῶν στρατιωτῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι οἱ οἰκειομένοι πρὸς τὸν θάνατον ἔχουσι τὰς ἀσθενείας των. Ὁ ἥρωας μετέχει παιδίου. Ἀγωνιῶσιν ἡ ἡσυχάζουσιν ἂν ἡ πρώτη σφαῖρα τηλεβόλου ἡ τὸ πρῶτον ὀβούζιον συρίξῃ εἰς τὰ ὠτά των δεξιᾷ ἡ ἀριστερᾷ. Ὁ Φουζερέλ μετενόει ἤδη διότι εἶχεν εἶπει εἰς τὴν ἐν Βερνὼν γραμίαν: «Ἐὰν δὲν ἐπανεέλθωμεν!» Ἐνόμιζεν ὅτι αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἤρχουν τῷ ὄντι ὅπως εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιστρέψῃ.

Πρώτη αὐτοῦ φροντίς ὑπῆρξεν ἁμαεῖδε τὸν Μαλαπέρ ἐν τῇ κλινῇ πλέον, νὰ εὕρῃ ἱατρόν. Ἄν προέκειτο δι' αὐτὸν θὰ ἤρνετο πάσας τὰς περιποιήσεις, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ ἱατρικὴ εἶνε ἡ χειρότερα τῶν ἀσθενειῶν· ἤδη ὅμως ἐπίστευε διὰ τὸν φίλον του. Ζήτημα μέγα ἐγεννήθη ὅπως εὐρεθῇ ὁ ἱατρός. Οὐδεὶς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἠνύοι λέξιν γαλλικὴν. Ὁ Φουζερέλ συνήντα Γερμανούς, οἵτινες ἐκπληκτοὶ παρετήρουν αὐτόν. Τότε ἐκεῖνος ὠργίζετο, ἴσως δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκ κακίας προσεποιούντο ὅτι δὲν τὸν ἠνύουν. Ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης ἦτο ὡς ἀπολωλὼς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἐν ᾗ δὲν εἶχεν ἓνα φίλον ἢ σύντροπον — οὐδένα — ὅπως βοηθήσῃ τὸν δυστυχῇ. ὠργίζετο καὶ παρεφέρετο ἀδίκως. Ἦθελε νὰ λάβῃ τὸν Μαλαπέρ καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γιβέ, νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Γαλλίαν. Οὐδέποτε ἡ πατρὶς τῷ εἶχε φανεῖ τόσον προσφιλέως, τόσον ἐλκυστικῇ καὶ ὑψολογημένῃ. Τὸ γερμανικὸν ἔδαφος τῷ κατέκαie τοὺς πόδας.

Τέλος εὗρεν ἱατρόν. Ἦτο οὗτος βραχύσωμος γέρον, σοφώτατος, ἀρκούντως ἐγώστης, παραδεδομένος εἰς τὸ καθήκον του, μήτε ἀγαπᾶν, μήτε μισῶν τοὺς Γάλλους, τῶν ὁποίων ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν. Μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μαλαπέρ, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ εἶπε:

— Ποῖος ἔρχεται;... Δὲν εἶμαι ἀσθενής!

— Ἠσύχασε, εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ Φουζερέλ, ὅσῳ ταχύτερον θεραπευθῇς τόσῳ ταχύτερον θὰ φθάσωμεν εἰς Ποτσαμην... εἰς τὴν σημαίαν.

Ἡ λέξις αὕτη «σημαία» ἐνήργει θαυμασίως ἐπὶ τοῦ Μαλαπέρ. Αὕτῃ εἶχε δώσει αὐτῷ τὴν ἰσχὺν νὰ ἐξακολουθήσῃ, καίτοι ἀσθενής, τὴν ὁδὸν ἀπὸ Γιβέ εἰς Ναμούρ μέχρι Σαπέλ καὶ Κολωνίας. Αὕτῃ τῷ ἔδωκε τὴν ὑπομονὴν νὰ τείνῃ τὸν σφυγμὸν εἰς τὸν ἱατρόν καὶ νὰ τὸν ἀφίσῃ ὅπως τὸν ἐξετάσῃ. Ὁ ἱατρός δὲν πρόεφερε λέξιν καὶ μὴς τὸν προσώπου του δὲν συνετέλλετο. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἠψυχρίσθη τὸν ἀσθενῆ καὶ λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Φουζερέλ τῷ εἶπεν ὅτι ἡ ἀσθενεία ἦτο σοβαροτάτη.

— Κατέχεται ὑπὸ ἀλλοκότου πυρετοῦ· ὁ ἐγκέφαλος εἶνε προσβεβλημένος. Ἐχει ἀνάγκην μεγάλων περιποιήσεων.

— Ὅθ τὰς ἔχη, εἶπεν ὁ Φουζερέλ.

Ἐκτοτε δὲν ἐγκατέλιπε τὸ προσκεφά-